

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 542/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Prachová & Partners, s. r. o., Pribinova 20, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. RNDr. Silvia Prachová, vo veci namietaného zásahu do ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24 CoP 106/2020 z 11. augusta 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného zásahu

do ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 CoP 106/2020 z 11. augusta 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že maloleté deti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej spolu len „maloleté deti“), sú zverené do osobnej starostlivosti ich matky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „matka“). O úprave styku sťažovateľa s maloletými deťmi na čas do rozvodu manželstva bolo naposledy rozhodnuté uznesením krajského súdu sp. zn. 24 CoP 41/2018 z 25. októbra 2018. Konanie o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode je vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 3 P 235/2016. Uvedené konanie nie je v časti konania o úpravu práv a povinností k maloletým deťom právoplatne skončené, keď Krajský súd v Bratislave, ktorému bol spis predložený 3. júla 2020, rozhoduje o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3 P 235/2016 z 9. septembra 2019.

3. Sťažovateľ sa návrhom na vydanie neodkladného opatrenia z 19. júla 2020 domáhal na Okresnom súde Poprad zverenia maloletých detí do striedavej starostlivosti oboch rodičov. Alternatívne navrhol neodkladným opatrením zveriť maloleté deti do jeho starostlivosti, matku maloletých detí zaviazať prispievať na ich výživu sumou 10 € na každé dieťa a upraviť styk matky s maloletými deťmi. Zároveň navrhol určiť maloletým deťom miesto trvalého pobytu na adrese jeho trvalého pobytu s tým, že neodkladné opatrenie bude trvať do doby právoplatnosti rozhodnutia vo veci úpravy rodičovských práv a povinností vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3 P 235/2016.

4. Okresný súd Poprad uznesením sp. zn. 10 P 96/2020 z 23. júla 2020 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) návrh sťažovateľa na vydanie neodkladného opatrenia zamietol. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu.

5. Sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy nezohľadnili lekárske správy špecialistov-ortopédov, ktoré svedčia o nezdravom stave maloletých detí a ich nezdravom vývoji, a to vzhľadom na skutočnosť, že ponechali rovnaké nezdravé výchovné prostredie detí u ich matky, nezohľadnili skutočnosť, že matka maloletých detí, ktorá má deti zverené do starostlivosti, sa nezaoberala nezdravým vývojom detí, resp. nedostatkom vhodných pohybových aktivít detí, a matke nevadí ani ich podvýživa. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd zmenil podstatu jeho odvolania, keď sa zaoberal len podvýživou maloletých detí, pričom podstatou jeho návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a odvolania boli námietky o krivom raste členkových a chrbtových kostí maloletých detí.

6. Všeobecné súdy podľa názoru sťažovateľa „*negovali, resp. rozporovali*“ diagnózy indikované lekármi špecialistami, keď zároveň argumentácia krajského súdu je v rozpore so skutkovým stavom. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že ním do konania predložené lekárske správy preukazujú, že nedostatok pohybu spôsobil/spôsobuje krivý rast členkov a chrbtových kostí maloletých detí. Za tento nedostatok pohybu môže podľa jeho názoru matka maloletých detí, v ktorej osobnej starostlivosti sa od roku 2017 nachádzajú. Vzhľadom na uvedené je toho názoru, že v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bola preukázaná potreba zmeny osobnej starostlivosti, keďže je vylúčené, aby pri dobrej starostlivosti mali maloleté deti také závažné zdravotné problémy.

7. V ďalšej argumentačnej rovine sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy rozhodli nezákonne, keď v predmetnej veci nevypočuli maloleté deti a poukázanie krajského súdu na „*korigovanie*“ názoru detí nemá žiadnu oporu v zákone. Namieta tiež, že krajský súd „*vedome nezobral do úvahy*“ znalecký posudok vypracovaný súdnou znalkyňou [REDACTED] PhD., z 12. novembra 2019, ktorý bol prílohou jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

8. Sťažovateľ namieta nezákonnosť pridelovania jeho odvolaní na krajskom súde, keď tieto boli za posledné dva roky pridelené vždy len dvom senátom, a to senátu 21 CoP a 24 CoP, a to napriek skutočnosti, že na krajskom súde pôsobí podľa aktuálneho rozvrhu

práce 17 senátov CoP. Táto skutočnosť vytvára dôvodné pochybnosti sťažovateľa o zákonnosti pridelovania jeho vecí krajskému súdu.

9. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta jeho diskrimináciu krajským súdom, keď za preferenčného rodiča tento označil matku maloletých detí, čo sťažovateľ považuje za zjavnú diskrimináciu jeho osoby ako muža/otca.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na ochranu pred diskrimináciou a právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 12 ods. 1, ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 24CoP/106/2020-24 zo dňa 11.8.2020 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 24CoP/106/2020-24 zo dňa 11.8.2020 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu Prešove vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 Eur (slovom jedno euro), ktoré je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

17. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

21. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

22. Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu. Je úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

23. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

24. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

25. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd ako odvolací súd v konaní nevypočul maloleté deti. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 20, pozn.), kde krajský súd poukázal na skutočnosť, že túto námietku považoval za nedôvodnú z dôvodu, aby maloleté deti neboli naďalej vystavované pohovorom a šetreniam v častých súdnych konaniach. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že sa pridržiava svojho názoru, ktorý už vyslovil

v uznesení sp. zn. 21 CoP 165/2019 zo 17. októbra 2019 (rozhodnutie preskúmané ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 111/2019, pozn.) a v uznesení sp. zn. 24 CoP 190/2019 zo 17. decembra 2019 (rozhodnutie preskúmané ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 162/2020, pozn.), a to, že názor maloletého Olivera bývať so sťažovateľom reflektuje, avšak tento jeho názor bolo s prihliadnutím na ostatné kritériá najlepšieho záujmu maloletého potrebné korigovať. Ústavný súd v tomto kontexte upriamuje pozornosť na skutočnosť, že názor, resp. vôľu či pranie maloletého dieťaťa, v dôsledku ktorej by v tomto prípade došlo k zmene výkonu osobnej starostlivosti, nie je možné stotožňovať s pojmom „záujem dieťaťa“. Rovnako je tento termín potrebné ontologicky oslobodiť aj od pojmu „záujem rodiča“, keďže oba tieto záujmy môžu, ale aj nemusia sledovať totožný účel. V prípade, ak sa rodičia nevedia dohodnúť na úprave práv a povinností k ich maloletým deťom, je to práve všeobecný súd, komu prináleží vyhodnotiť obsah pojmu najlepší záujem dieťaťa v kontexte individuálnych okolností toho - ktorého prípadu. Vzhľadom na uvedené je námietka o nevypočutí maloletých detí a nezákonnom korigovaní názoru maloletého Olivera z ústavnoprávneho hľadiska zjavne neopodstatnená.

26. Nad rámec uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že predmetom konania, v ktorom krajský súd vydal napadnuté uznesenie, bol návrh na zmenu osobnej starostlivosti z dôvodu zdravotných problémov maloletých detí, a preto podstatná je tá skutočnosť, že sťažovateľ nepreukázal ním tvrdené skutočnosti v miere potrebnej na nariadenie neodkladného opatrenia. Konkrétne k sťažovateľom tvrdenej podvýžive (ktorú sťažovateľ zjavne konzultoval s odborníkmi len telefonicky, pozn.) krajský súd uviedol, že jediným vierohodným a akceptovateľným dôkazom na preukázanie problémov s podvýživou maloletých detí by bola odborná lekárska správa, ktorú však sťažovateľ do konania nepredložil. Sťažovateľ podvýživu identifikoval len na základe použitia kalkulačiek na výpočet indexu telesnej hmotnosti (BMI) z verejne dostupných zdrojov na internete, keď navyše použil zjavne kalkulačky určené na výpočet indexu telesnej hmotnosti dospelého človeka, a nie dieťaťa (bod 15 napadnutého uznesenia, pozn.). K námietke krivého rastu členkových a chrbtových kostí poukázal krajský súd na skutočnosť, že z lekárskeho správ predložených do konania sťažovateľom vyplýva,

že maloleté deti majú diagnostikované ploché nohy a ich zdravotný stav je plne kompenzovaný zdravotníckymi pomôckami, a to ortopedickými vložkami. Zároveň nie je preukázané, že matka nedodržiava odbornými lekármi doporučené rehabilitačné cvičenia zamerané na korekciu ortopedických problémov maloletých detí.

27. Vzhľadom na uvedené pokiaľ krajský súd s prihliadnutím na skutočnosť, že predmetom konania bol návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorého účelom je rýchle a pružné riešenie situácie, ktorá si vyžaduje okamžitý zásah všeobecného súdu, nezistil dôvod bezodkladnej úpravy pomerov medzi účastníkmi konania, nemožno jeho záver považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil s názorom okresného súdu, že nebola osvedčená dôvodnosť návrhu na vydanie neodkladného opatrenia.

28. Vo vzťahu k sťažovateľom predneseným námietkam o jeho „*dôvodných pochybnostiach*“ o zákonnosti pridelovania jeho odvolaní krajskému súdu je nutné uviesť, že sťažovateľ neuvádza v ústavnej sťažnosti také argumenty, ktoré by vnášali relevantné pochybnosti ústavnoprávneho charakteru do procesu pridelovania jeho vecí krajskému súdu. Sťažovateľ dôvodí výlučne tým, že jeho odvolania sú pridelované výlučne dvom senátom krajského súdu, a to senátu 21 CoP a 24 CoP, a to napriek skutočnosti, že podľa aktuálneho rozvrhu krajského súdu tam pôsobí 17 senátov CoP. Ústavný súd sa oboznámil s rozvrhom práce krajského súdu na rok 2020 v znení jeho dodatku č. 3 z 26. júna 2020, ktorý bol aktuálny v čase pridelenia odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu v tejto veci, a konštatuje, že zo 17 senátov CoP bola štrnástim z nich pridelovaná agenda CoP v pomere 0, jednému senátu v pomere 1 a iba dvom senátom (21 CoP a 24 CoP) bola pridelovaná pomerom 10. Ústavný súd preto považuje aj túto námietku sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v časti týchto námietok odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, ktorou poukazuje na skutočnosť, že krajský súd vedome nevzal do úvahy znalecký posudok č. 22/2019, vypracovaný znalkyňou [REDAKOVANÉ] z 12. novembra 2019, a teda nevzal do úvahy skutočnosti uvedené v tomto znaleckom posudku, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby opísal nielen skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom, ale uviedol najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Iba strohé konštatovanie bez ďalšieho nie je dostačujúcim odôvodnením, na základe ktorého by ústavný súd mohol a mal preskúmať sťažovateľom tvrdené porušenie ústavou a dohovorom zaručených práv (m. m. I. ÚS 455/2019).

31. Táto sťažovateľom v ústavnej sťažnosti uvedená argumentácia je vedená výlučne vo všeobecnej rovine, čo nezodpovedá požiadavke v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavom súde, v zmysle ktorého musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Uvedené zakladá dôvod aj na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

32. K namietanému zásahu do ústavných princípov zakotvených v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľ svoju diskrimináciu ako muža – otca namieta v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k namietaným zásahom do ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy.

33. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie

o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu